

overlades en Rigsdag, der er valgt paa vor nye Forfatnings Grund — og hvortil altsaa ogsaa Landets Kvinder er Vælgere. Endog bortset herfra mener nærværende Medlem, at den foreslaaede Løsning bør afvises af Lovgivningsmagten som principielt uheldig. Selv overfor den af de ovennævnte Medlemmer foreslaaede Udvej: — det er altsaa den, der svarer til den nu foreslaaede — „at indskrænke Lovforslaget til udelukkende at løse det enkelte Konfliktspørgsmaal, som nu tilfældigvis er faktisk foreliggende, nærer Medlemmet store Betænkeligheder, fordi det ikke kan erkendes, at Lovgivningsmagten skulde have nogen Forpligtelse til at bane Vej for Ansættelsen af den Ansøger til Vaalse Præstekald, hvis Forhold til den danske Folkekirkes Troslærdomme har givet den ydre Anledning til hele denne Sags Fremkomst“. Jeg tilføjede derefter: „Paa den anden Side skal det gerne indrømmes, at ved en saa afgørende Begrænsning af Lovforslagets Rækkevidde kan man gøre sig grundet Haab om, at det Arboe Rasmussenske Tilfælde af den offentlige Bevidsthed betragtes og behandles som et rent isoleret, et Undtagelsestilfælde, og efter Omstændighederne tiltrædes derfor det stillede Ændringsforslag“. Jeg tiltraadte altsaa dette Forslag ganske subsidiært. Nu er imidlertid Udviklingen gaaet i modsat Retning. Der er ikke alene Spørgsmaal om Opinionen — jeg har paavist, hvorledes der er sket en Række afgørende Begivenheder, som er gaaet i en saadan Retning, at derved det, der for mig var det i høj Grad subsidiære Standpunkt, naturligt maatte bortfalde, og ingen kan bebrejde mig, at jeg da fastholder det principale Standpunkt, saa meget mindre som, hvad jeg udførlig har paavist, Begivenhederne senere netop har givet det principale Ret efter mit Syn paa Sagen. Det nytter derfor ikke den højttærede Kirkeminister det mindste at forsøge paa at faa Opmærksomheden bortledt fra sig selv ved at fremstille Sagen paa den Maade, at der skulde være nogen Uoverensstemmelse i logisk Henseende mellem, hvad jeg nu hævder, og hvad jeg tidligere har hævdet. Det lykkes ham ikke, og han skulde derfor hellere lade være at forsøge derpaa. Og det lykkes ham heller ikke at faa Folk bildt ind, at Lovforslaget ikke er et Nederlag for ham, ved at kalde det for et Kompromis. Det hjælper ikke, thi her gælder i høj Grad for en Gangs Skyld det gamle Mundheld, at er det et Kompromis, saa er det i alt Fald

et Kompromis, der er i høj Grad kompromitterende for den højttærede Kirkeminister.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Fastsættelse af Husleje.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 235).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Indenrigsministeren (Rode): Det Lovforslag, som jeg skal have den Ære at anbefale til dette Ting, og som er vedtaget i det andet Ting, indeholder en Sammenarbejden af de gældende Huslejelove. De er jo fremkommet stykkevis derved, at man, efterhaanden som Forholdene udviklede sig, har givet de Bestemmelser, der ansaas for nødvendige for at imødegaa indtrufne Vanskeligheder. De to gældende Love, hvorved der nedsattes Nævn, der dels kan regulere Huslejen og dels tage Spørgsmaal om Opsigelse under Overvejelse og op til Bedømmelse og Afgørelse, er i dette Lovforslag sammenarbejdede. Naar det ophøjes til Lov, vil altsaa de tidligere Love kunne bortfalde, og man vil kun have den ene Lov at holde sig til, hvilket maa siges at være en Fordel for dem, der skal benytte disse Bestemmelser. Foruden denne Sammenarbejden indeholder Lovforslaget saadanne Ændringer, som Benyttelsen af de gældende Love har gjort naturlige. Man er i saa Henseende navnlig kommet til den Overbevisning, at det Skel, der i sin Tid blev draget mellem store og smaa Lejligheder, ikke er til nogen Nytte, men tværtimod paa mange Maader stiller Behandlingen af disse Sager uheldigt. Det vil derfor være rigtig at give en for alle Tilfælde gældende Regel.

Lovforslaget indeholder tillige en Bestemmelse, som tager Hensyn til det Forhold, at den Lov, hvorefter Opsigelser bragtes ind under Nævnens Skøn, først kom adskillig Tid efter den første Lov. Og det har vist sig, at i det Tidsrum, hvori kun den første Lov om Regulering